

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců Mgr. Jany Brothánkové a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobkyně: **S. R.**, zastoupena Mgr. Tomášem Císařem, advokátem se sídlem Vinohradská 22, Praha 2, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, proti rozhodnutí žalované ze dne 28. 2. 2017, č. j. CPR-22646-3/ČJ-2016-930310-V237, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 16. 5. 2017, č. j. 1 A 27/2017 – 31,

takto:

I. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 16. 5. 2017, č. j. 1 A 27/2017 – 31, **se zrušuje.**

II. Rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, ze dne 28. 2. 2017, č. j. CPR-22646-3/ČJ-2016-930310-V237, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalované k dalšímu řízení.

III. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 16 456 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejího právního zástupce Mgr. Tomáše Císaře, advokáta se sídlem Vinohradská 22, Praha 2.

Odůvodnění:

I. Vymezení případu

[1] Včas podanou kasační stížností se žalobkyně domáhá zrušení rozsudku Městského soudu v Praze (dále „městský soud“) ze dne 16. 5. 2017, č. j. 1 A 27/2017 – 31, (dále

„napadený rozsudek“), jímž městský soud zamítl žalobu proti rozhodnutí žalované ze dne 28. 2. 2017, č. j. CPR-22646-3/ČJ-2016-930310-V237, (dále „napadené rozhodnutí“).

[2] Napadeným rozhodnutím žalovaná změnila rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále „správní orgán prvního stupně“) ze dne 15. 8. 2016, č. j. KRPA-251474-19/ČJ-2016-000022 (dále „prvostupňové rozhodnutí“), když uloženou dobu vyhoštění zkrátila z 1 roku na 6 měsíců. Současně vypustila pasáž výroku týkající se stanovené doby k vycestování, která byla žalobkyni určena prvostupňovým rozhodnutím. Ve zbytku žalovaná rozhodnutí potvrdila. Dle napadeného rozhodnutí bylo tudíž žalobkyni podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění a doba, po kterou jí nelze umožnit vstup na území byla stanovena na 6 měsíců. Počátek doby, po kterou nelze umožnit vstup žalobkyně na území členských států Evropské unie, byl stanoven podle § 118 odst. 1 citovaného zákona od okamžiku, kdy pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky (dále „ČR“). Podle § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců správní orgán prvního stupně rozhodl, že se na žalobkyni vztahují důvody znemožňující vycestování dle § 179 zákona o pobytu cizinců.

[3] V **žalobě** proti napadenému rozhodnutí žalobkyně především namítala nepřiměřenost napadeného rozhodnutí, pokud jde o formu a délku uloženého opatření. Dále namítala, že napadené rozhodnutí představuje nepřiměřený zásah do jejího soukromého a rodinného života, neboť s manželem na území ČR vychovává nezletilého potomka.

[4] V **napadeném rozsudku** se městský soud ztotožnil se závěry žalované, že správní vyhoštění nepředstavuje pro žalobkyni nepřiměřený zásah do rodinného a soukromého života. Ze správního spisu je patrné, že žalobkyně v ČR pobývala nikoliv pro nemožnost vycestovat, ale z toho důvodu, že nechtěla opustit svou rodinu. Neoprávněný pobyt žalobkyně byl zjištěn při náhodné pobytové kontrole a nebýt jí, žalobkyně by v porušování pobytových pravidel i nadále pokračovala a svůj neoprávněný pobyt na území prodlužovala. Městský soud nepřisvědčil ani námitce, že žalobkyně spolu se svým manželem vychovávala v ČR potomka. Žalobkyně přicestovala na vízum s povolenou délkou pobytu 29 dnů, což není natolik dlouhá doba, aby bylo možno hovořit o trvalém soužití, či sdílení společné domácnosti, na jejímž chodu by se žalobkyně podílela výchovou a péčí o potomka. Syn i manžel žalobkyně již v ČR pobývali před jejím příjezdem, z čehož je patrné, že přítomnost žalobkyně nebyla pro chod domácnosti, v níž se její manžel staral o jejich syna, natolik zásadní, jak žalobkyně prezentuje. Městský soud dále poukázal na poměr legálního a nelegálního pobytu, který v případě žalobkyně hovoří jasně v její neprospěch. Za 29 dnů si žalobkyně nemohla vytvořit relevantní sociální či kulturní vazby na ČR. Již v dřívějšku byla doba odloučení žalobkyně od jejího manžela a syna delší než 6 měsíců, což je doba nyní žalobkyni ukládaného zákazu vstupu do zemí EU. Pakliže by eventuálně v budoucnu odpadla překážka vycestování žalobkyně a ta by byla nucena ČR opustit, její rodina bude moci vycestovat do Uzbekistánu s ní, popř. ji bude moci v zemi původu navštívit, bude-li se chtít s žalobkyní setkat. Právě touto formou ostatně probíhal styk rodiny až doposud.

[5] Městský soud dále nesouhlasil s názorem žalobkyně, že by správní orgány vycházely při hodnocení přiměřenosti z nedostatečně zjištěného skutkového stavu. Správní orgán prvního stupně se zabýval nejen otázkou potenciálního narušení rodinných vazeb žalobkyně, ale zohlednil také dobu legálního a nelegálního pobytu žalobkyně na území, charakter jejích vazeb na ČR, a dále její kulturní a sociální vazby v ČR i v Uzbekistánu, kde stále žije část její rodiny. Žalovaná se dále v napadeném rozhodnutí stručně dotkla také věku a zdravotního stavu žalobkyně, který byl i dle jejího vyjádření, i přes pokročilé těhotenství, dobrý. Žalovaná na základě zjištěných polehčujících okolností, přistoupila ke zkrácení délky správního vyhoštění z původních 12 měsíců na konečných 6. Zohlednila při tom nejen ochotu žalobkyně ke spolupráci v průběhu řízení o vyhoštění, ale také skutečnost, že jde o první porušení zákona o pobytu cizinců. Důvodem zkrácení délky správního vyhoštění byla také snaha o minimalizaci zásahu do rodinného života žalobkyně. Městský soud neshledal opodstatněnými ani obavy žalobkyně, že jí správní vyhoštění znemožní získání budoucího pobytového oprávnění a ona se nebude moci v dohledné době vrátit do ČR. Z výše uvedených důvodů městský soud žalobu zamítl.

II. Kasační stížnost

[6] V **kasační stížnosti** žalobkyně (dále „stěžovatelka“) tvrdí, že městský soud nedostatečně přezkoumal činnost správních orgánů, které nevycházely ze spolehlivě zjištěného stavu věci a zároveň sám zatížil své rozhodnutí nezákonností, když své rozhodnutí nepřesvědčivě zdůvodnil. Stěžovatelka předně namítá, že ve správním řízení byl porušen § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále „správní řád“) a další zásady správního řízení, když správní orgán nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, nepřihlédl ke specifickým okolnostem řešeného případu a nešetřil oprávněné zájmy účastníka řízení. Podle stěžovatelky byl postup správního orgánu a soudu nesprávný a vydaná rozhodnutí jsou nepřezkoumatelná.

[7] Rozhodnutí o správním vyhoštění je zcela nepřiměřené důvodům vedoucím k jeho vydání a nepřípustně zasahuje do soukromého a rodinného života stěžovatelky. Prostý odkaz na absenci práva cizince na pobyt na území ČR je nutno odmítnout jako zcela nedostatečné zjištění skutkových okolností relevantních pro rozhodnutí ve věci. Správní orgány možné zásahy do soukromého a rodinného života ve svých rozhodnutích prakticky nijak nezkoumaly, čímž zatížily svá rozhodnutí nepřezkoumatelností a městský soud toto pochybení nenapravil. Stěžovatelka přicestovala na území legálně a délku neoprávněného pobytu „přetáhla“ o několik málo dní z důvodu, že nechtěla opustit rodinu. Žalovanému i soudu bylo známo, že stěžovatelka má na území České republiky manžela a nezletilého potomka, přičemž je v pokročilém stadiu těhotenství. Zcela jistě bylo možné přistoupit k řešení, které by stěžovatelku nestavělo do současné složité situace, zvláště s ohledem na to, že její vycestování do domovské vlasti není možné. Stěžovatelka je doslova uvězněna v ČR, neboť nemůže vycestovat s ohledem na hrozící nebezpečí a v ČR má uloženo správní vyhoštění, tedy není fakticky možné získat pobytové oprávnění. Městský soud vůbec nereagoval na námitky vztahující se k nemožnosti vycestovat z území a argumentaci ve vztahu k právu na soukromý a rodinný život. Stěžovatelka namítá nedostatečné vypořádání žalobních námitek a zdůvodnění napadeného rozsudku, přičemž tento postup měl vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci. S ohledem na to stěžovatelky navrhuje napadený rozsudek zrušit a věc vrátit soudu k dalšímu řízení.

[8] Žalovaná ve **vyjádření** ke kasační stížnosti odkázala na spisový materiál předložený k řízení o žalobě.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[9] Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti, přičemž zjistil, že je podána osobou oprávněnou, je včasná a je proti napadenému rozsudku přípustná za podmínek ustanovení § 102 a § 104 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.".

[10] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek městského soudu i řízení, jež jeho vydání předcházelo, vázán rozsahem a důvody, které stěžovatelka uplatnila ve své kasační stížnosti, dospěl k závěru, že kasační stížnost **je důvodná**.

[11] Ze správního a soudního spisu zjistil soud následující. Stěžovatelka do České republiky naposledy přicestovala dne 1. 4. 2016 za účelem návštěvy jejího manžela, který žije v Praze. Spolu s manželem má syna narozeného v prosinci 2014 a dalšího syna narozeného v září 2016, tedy před vydáním napadeného rozhodnutí. Stěžovatelka přicestovala na území ČR spolu se svým synem na schengenské vízum typu „C" platné od 1. 4. 2016 do 14. 5. 2016 s délkou pobytu na 29 dní a počtem vstupů 1. Na území ČR pobývala bez platného oprávnění k pobytu ode dne 30. 4. 2016 do 30. 6. 2016, kdy byla kontrolována Policií ČR. Stěžovatelka si byla vědoma nelegálnosti jejího pobytu, nevycestovala z důvodů, že má na území České republiky manžela a syna, v době sepsání protokolu o vyjádření účastníka správního řízení dne 30. 6. 2016 byla v 30. týdnu těhotenství. V Uzbekistánu má bratra a rodiče, s kterými je v kontaktu jednou týdně. Ze závazného stanoviska k možnosti vycestování cizince ze dne 1. 7. 2016, vyplývá, že vycestování stěžovatelky není možné, a to z důvodu problematického přístupu státních orgánů Uzbekistánu k navracejícím se osobám, které v zahraničí pobývaly nelegálně, neboť nelze vyloučit cílený a tvrdý postup ze strany státních orgánů země původu. Přestože sama stěžovatelka žádné konkrétní obavy v případě návratu nezmínila a deklarovala vůli k návratu, správní orgán dospěl k závěru, že situaci v zemi původu nelze vyhodnotit jako uspokojivou, pokud jde o její bezpečný návrat ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců. Správní orgán přitom přihlédl k rodinné situaci stěžovatelky, neboť na území ČR se nachází její manžel s povoleným trvalým pobytem a nezletilý syn stěžovatelky.

[12] Nejvyšší správní soud se nejprve musel zabývat námitkou nepřezkoumatelnosti rozhodnutí městského soudu, neboť v případě zjištění její důvodnosti by tato okolnost musela bez dalšího směřovat ke zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci zpět městskému soudu.

[13] Nejvyšší správní soud přitom rozsudek městského soudu neshledal nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů, nesrozumitelnost ani pro jinou vadu řízení. Není pravdou, že by městský soud vůbec nereagoval na námitky vztahující se k nemožnosti vycestovat z území. Stěžovatelka v žalobě uvedla, že do aktuální životní situace se dostala nezaviněně, kdy nemohla fakticky z území vycestovat do domovské vlasti, jak

ostatně plyne i ze závazného stanoviska, tedy neměla jinou možnost, jak postupovat, než setrvat na území ČR, přičemž správní orgán tuto otázku nepromítl do přiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění. Městský soud na tuto námitku reagoval, a to na s. 4, kde poukázal na to, že žalobkyně si sama neuvědomovala nemožnost vycestování a v ČR pobývala neoprávněně nikoliv pro nemožnost vycestovat, ale z toho důvodu, že nechtěla opustit svou rodinu. Městský soud vypořádal všechny žalobní námitky a učiněné závěry v dostatečném rozsahu odůvodnil; jeho právní názory jsou srozumitelné a logické (k otázce přezkoumatelnosti srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, ze dne 28. 8. 2007, č. j. 6 Ads 87/2006 - 36, publ. pod č. 1389/2007 Sb. NSS, všechna zde citovaná judikatura dostupná na www.nssoud.cz).

[14] Taktéž není důvodná námitka, že by správní orgán nijak nezkoumal otázku přiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění. Správní orgán se k této otázce vyjádřil na s. 4 a 5 prvostupňového rozhodnutí, přičemž posuzoval kritéria podle § 174a zákona o pobytu cizinců. Žalovaná posuzovala přiměřenost rozhodnutí na s. 5 - 7 napadeného rozhodnutí, přičemž nevycházela pouze z prostého odkazu na absenci práva cizince na pobyt na území ČR, jak tvrdí stěžovatelka. Žalovaná se zabývala délkou pobytu stěžovatelky na území, spoluprácí stěžovatelky se správním orgánem, vazbami na území, možností opakovaných návštěv své rodiny na území České republiky, intenzitou stýkání se s rodinou v předchozích letech, atd. Nelze se proto ztotožnit se stěžovatelkou v tom, že by bylo posouzení správních orgánů nepřezkoumatelné z důvodu, že by se otázkou nepřiměřenosti zásahu vůbec nezabývaly.

[15] Podstatou kasační stížnosti je pak zpochybnění závěru městského soudu a žalované, že správní vyhoštění v případě stěžovatelky nepředstavuje nepřiměřený zásah do jejího soukromého a rodinného života.
[16] Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců *rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.*

[17] Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.*

[18] Právo každého na respektování soukromého a rodinného života plyne mj. z Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (publ. pod č. 209/1992 Sb.; dále jen „Úmluva“), kterou je Česká republika vázána. Podle článku 8 odst. 1 Úmluvy má každý právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence. Podle článku 8 odst. 2 Úmluvy státní orgán nemůže do výkonu tohoto práva zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných. Nejvyšší správní soud se proto zabýval otázkou, zda správní orgány a následně městský soud při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí o správním

vyhoštění do soukromého a rodinného života stěžovatelky postupovaly v intencích vnitrostátních právních předpisů, Úmluvy a judikatury Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“), jejichž promítnutí do vnitrostátního práva ostatně představují právě § 119a odst. 2 a § 174a zákona o pobytu cizinců. Za překážku správního vyhoštění je třeba považovat pouze zásah nepřiměřený, přičemž přiměřenost je třeba posuzovat na základě kritérií stanovených zákonem a vyplývajících rovněž z judikatury ESLP vztahující se k čl. 8 Úmluvy. Kritéria plynoucí z judikatury zrekapituloval již městský soud ve svém odůvodnění. Tato kritéria je třeba posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi s opačnými zájmy státu. Právo vyplývající z čl. 8 Úmluvy totiž není absolutní a je zde prostor pro vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2013, č. j. 8 As 118/2012 - 45). Je tedy v prvé řadě na správních orgánech, aby při svém rozhodování usilovaly o nalezení spravedlivé rovnováhy mezi zájmy cizince a zájmy společnosti.

[19] Nejvyšší správní soud nesouhlasí s názorem stěžovatelky, že svůj pobyt pouze „přetáhla“ o několik málo dní. Ze správního spisu vyplývá, že stěžovatelka na území ČR vědomě zůstala po skončení platnosti víza až do doby, kdy byla kontrolovaná Policií ČR. Délka pobytu bez oprávnění byla v jejím případě dva měsíce, a ne několik dní, jak tvrdí v kasační stížnosti. Stěžovatelka přicestovala dne 1. 4. 2016, v době, kdy byla těhotná (dne 30. 6. 2016, kdy byla kontrolována Policií ČR a kdy s ní byl sepsán protokol, byla v 30. týdnu těhotenství) a na území chtěla zůstat, protože tady má manžela. Situace, ve které se stěžovatelka nyní nachází, byla způsobena jejím úmyslným jednáním, přičemž si byla vědoma toho, co jí za její neoprávněný pobyt hrozí. Legitimním veřejným zájmem přitom je, aby na území České republiky pobývali cizinci s oprávněným pobytem, a aby nedocházelo k účelovému obcházení předpisů týkajících se pobytových oprávnění. Za určitých okolností však ani úmyslné jednání cizince a délka nelegálního pobytu dva měsíce neznamená automaticky to, že správní vyhoštění nemůže představovat nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života cizince.

[20] Dále je třeba rovněž poukázat na to, že stěžovatelka pobývala na území České republiky se zde žijícím synem ve věku rok a půl, druhý syn se narodil před vydáním napadeného rozhodnutí. Podle tvrzení právního zástupce během jednání před městským soudem mají v současné době oba synové povolený trvalý pobyt na území České republiky, tyto skutečnosti však nastaly až po vydání napadeného rozhodnutí, resp. první z rozhodnutí o udělení trvalého pobytu ze dne 4. 1. 2016 nabylo právní moci až 28. 2. 2017, tedy v den vydání napadeného rozhodnutí. V souladu se dikcí § 75 odst. 2 s. ř. s. vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, žalovaný však měl vzít v úvahu minimálně narození druhého syna, které napadenému rozhodnutí předcházelo o několik měsíců.

[21] Odhlédnout rovněž nelze od závazného stanoviska k možnosti vycestování stěžovatelky. Hlavním důvodem pro vydání negativního stanoviska byl přístup státních orgánů v zemi původu k navracejícím se osobám, které v zahraničí pobývaly nelegálně. Z odůvodnění závazného stanoviska dále vyplývá: „*Správní orgán dodává, že rovněž přihlédl k rodinné situaci výše jmenované cizinky (která je aktuálně v 30. týdnu těhotenství), neboť na území ČR se trvale nachází její manžel (...) na základě povolení k trvalému pobytu, stejně jako nezletilý syn (...)*“. Závazné stanovisko sice bylo vydáno především s ohledem na aktuální

bezpečnostní situaci v zemi původu stěžovatelky, nicméně i rodinná situace hrála ve vydání stanoviska svou roli. Vydání negativního závazného stanoviska samo o sobě nebrání vydání rozhodnutí o správním vyhoštění. V těchto situacích ustanovení § 120a odst. 4 zákona o pobytu cizinců (ve znění aplikovaném správními orgány) normuje následující pravidlo: „*Není-li vycestování cizince podle odstavce 1 nebo 2 možné, policie tuto skutečnost uvede v rozhodnutí o správním vyhoštění (...)*“. Ustanovení § 120a odst. 5 zákona o pobytu cizinců pak stanoví, že „[p]*ominou-li důvody znemožňující cizinci vycestování, policie vydá nové rozhodnutí ve věci podle zvláštního právního předpisu. (...).*“ Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2015, č. j. 7 As 206/2015 - 36, mělo být po odpadnutí důvodů znemožňujících vycestování policie vydáváno nové rozhodnutí ve věci dle § 101 správního řádu. Po novele zákona o pobytu cizinců provedené zákonem č. 222/2017 Sb. bylo znění citovaných právních předpisů změněno, a § 120a odst. 5 zákona o pobytu cizinců nově stanoví, že „[p]*ominou-li důvody znemožňující cizinci vycestování, policie vydá nové rozhodnutí pouze ve věci stanovení nové lhůty k vycestování podle zvláštního právního předpisu po vyžádání a na základě nového závazného stanoviska ministerstva.*“

[22] Stěžovatelka se vydáním rozhodnutí o správním vyhoštění ocitá v pozici, kdy její vycestování možné není, ale, jak uvádí v kasační stížnosti, v České republice nemá fakticky žádné možnosti dalšího pobytu, neboť má stále uloženo správní vyhoštění. Zákon s takovou situací počítá, a nemožnost vycestování sama o sobě nezakládá nepřiměřenost rozhodnutí o správním vyhoštění. Se stěžovatelkou se lze ztotožnit, že se jedná o situaci složitou. Její nejbližší rodina, o kterou se s ohledem na nízký věk dětí musí starat, se nachází na území České republiky, její manžel na území České republiky pracuje, zabezpečuje financování života rodiny a má tady trvalý pobyt, a současně je vycestování stěžovatelky k datu napadeného rozhodnutí vyloučeno. Nejvyšší správní soud se s ohledem na rodinné poměry stěžovatelky neztotožňuje s posouzením žalované a městského soudu, že napadené rozhodnutí nepředstavuje nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života stěžovatelky. Uznává, že stěžovatelka na území České republiky pobývala krátce a žádné další kulturní či ekonomické vazby na území si nestihla vytvořit. Nepřiměřený zásah však může být způsoben i okolnostmi, které vznikly v krátkém období. Je pravdou, jak tvrdí žalovaná v napadeném rozhodnutí, že neexistuje téměř žádná historie pobytu cizinky na území ČR, a že její rodina předtím žila dlouhodobě neustále rozdělená. Na druhou stranu stěžovatelčino protiprávní jednání na území České republiky souviselo výhradně s jejím nelegálním pobytem a nelze přehlížet zásadní skutečnost, že k datu napadeného rozhodnutí se obě nezletilé děti i manžel stěžovatelky nacházeli na území České republiky. V případech týkajících se dětí hrají při posuzování přiměřenosti zásahu do rodinného života zásadní roli jejich nejlepší zájmy. Zejména pokud je manžel vyhošťované osoby zaměstnán a zajišťuje rodinu po finanční stránce, je třeba zajistit dostatečnou péči o vychovávané děti. Nelze také odhlédnout od neodmyslitelného psychického tlaku, který na stěžovatelčinu rodinu celé řízení o jejím správním vyhoštění vytváří (srov. rozsudek velkého senátu ESLP ve věci *Jeunesse proti Nizozemsku*, 3. 10. 2014, stížnost č. 12738/10, § 119).

[23] Napadené rozhodnutí má za následek to, že stěžovatelka na jedné straně musí nadále pobývat s rodinou na území České republiky, a na straně druhé jí však předmětné rozhodnutí brání ve vyřešení její pobytové situace prostředky, které zákon o pobytu cizinců poskytuje. Stěžovatelka včetně její rodiny je tak vystavena neustálé nejistotě, zda a

kdy v budoucnosti dojde ke změně podmínek v zemi původu, a s ohledem na novelizované znění § 120a odst. 5 zákona o pobytu cizinců už nemůže ani spoléhat na vydání nového rozhodnutí o správním vyhoštění a opětovné posouzení otázky přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života. V případě rozhodnutí o správním vyhoštění je za použití principu proporcionality nutné porovnat zájmy cizince s protichůdným veřejným zájmem. Správní orgán v prvostupňovém rozhodnutí pouze konstatoval, že „*chování účastníka řízení představuje skutečné a dostatečné závažné ohrožení zájmů společnosti. V daném případě proto veřejný zájem na vyhoštění cizince převážil nad ochranu jeho soukromého života*“, žalovaná v napadeném rozhodnutí otázku veřejného zájmu blíže nerozvedla. Jak již bylo výše uvedeno, legitimním veřejným zájmem je požadavek, aby na území ČR pobývali cizinci s oprávněným pobytem, přičemž respektování pravidel zákona o pobytu cizinců je rovněž nezbytné pro řádné fungování imigračního systému. Nejvyšší správní soud má však na rozdíl od žalované a městského soudu za to, že v posuzovaném případě s ohledem na rodinnou situaci stěžovatelky nemohl veřejný zájem na jejím vyhoštění převážit nad ochranou jejího soukromého a rodinného života.

[24] S přihlédnutím ke specifickým okolnostem případu Nejvyšší správní soud uzavírá, že žalovaná i městský soud se dopustily nesprávného právního posouzení, a byl tak naplněn kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., neboť napadené rozhodnutí představuje nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života stěžovatelky, přičemž tato vada způsobuje nezákonnost napadeného rozhodnutí. Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že závěr o nepřiměřenosti uloženého správního vyhoštění vůči soukromému a rodinnému životu stěžovatelky vychází z konkrétních skutkových okolností této věci a tento rozsudek nevytváří překážku pro případné nové rozhodnutí o správním vyhoštění stěžovatelky, pokud se v budoucnu dopustí protiprávního jednání, díky kterému již při hodnocení přiměřenosti zásahu do jejího soukromého a rodinného života převáží veřejný zájem na jejím vyhoštění.

IV. Závěr a náklady řízení

[25] Nejvyšší správní soud na základě výše uvedeného dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná, proto podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil napadený rozsudek městského soudu.

[26] S ohledem na to, že v posuzovaném případě byly již v řízení před městským soudem důvody pro to, aby rozhodnutí žalované bylo zrušeno, Nejvyšší správní soud postupoval podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. a zrušil také rozhodnutí žalované a věc žalované vrátil k dalšímu řízení. Právním názorem, který vyslovil zdejší soud ve zrušujícím rozsudku, je správní orgán za přiměřeného použití § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán.

[27] Podle § 110 odst. 3 věty druhé s. ř. s. rozhodne Nejvyšší správní soud v případě, že zruší podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. rozhodnutí žalovaného, o nákladech řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení před krajským soudem. Stěžovatelka měla ve věci úspěch, podle § 60 odst. 1 s. ř. s. jí tedy přísluší vůči žalované právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení. Stěžovatelka byla v řízení před městským soudem a Nejvyšším správním soudem zastoupena advokátem Mgr. Tomášem Císařem, náleží jí tedy

náhrada nákladů spojených s tímto zastoupením; pro určení její výše se použije v souladu s § 35 odst. 2 s. ř. s. vyhláška č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“).

[28] Náklady stěžovatelky za řízení o žalobě spočívají v částce odpovídající odměně advokátovi za zastupování ve výši 3 x 3 100 Kč za tři úkony právní služby, tj. převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby a účast u jednání krajského soudu dne 16. 5. 2017 [§ 7 bod 5, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) advokátního tarifu], a dále paušální náhradě hotových výdajů advokáta ve výši 3 x 300 Kč za tři úkony právní služby (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Celkem tedy náklady vynaložené stěžovatelkou na její právní zastoupení v řízení před krajským soudem činí částku ve výši 10 200 Kč zvýšenou, vzhledem k tomu, že zástupce stěžovatelky je plátcem DPH, o částku 2 142 Kč na DPH ve výši 21 %, celkem tedy 12 342 Kč.

[29] Dále stěžovatelce přísluší vůči žalované náhrada nákladů za řízení o kasační stížnosti před Nejvyšším správním soudem, které spočívají v částce odpovídající odměně advokátovi za zastupování ve výši 3 100 Kč za jeden úkon právní služby, tj. podání kasační stížnosti [§ 7 bod 5, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu], a dále paušální náhradě hotových výdajů advokáta ve výši 300 Kč za jeden úkon právní služby (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Celkem tedy náklady vynaložené stěžovatelkou na její právní zastoupení v řízení před Nejvyšším správním soudem činí částku ve výši 3 400 Kč zvýšenou, vzhledem k tomu, že zástupce stěžovatelky je plátcem DPH, o částku 714 Kč na DPH ve výši 21 %, celkem tedy 4 114 Kč.

[30] Za řízení před městským soudem a Nejvyšším správním soudem tedy přísluší stěžovatelce vůči žalované náhrada nákladů řízení v celkové výši 16 456 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. prosince 2017

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu